

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

JULIA QUINN

SESERYS LINDON

-I-

*Padovanosiu
tau mėnuli*

 svajonių knygos

JULIA QUINN

SESERYS LINDON
-I-

*Padovanosiu
Tau menuli*

Romanas

 svajonių knygos

Vilnius
2017

*Lyssai Keusch – nuostabiausiai redaktorei ir žalsvai
geltonų, rausvai rudų ir gaižiai žalių dalykėlių saugotojai.
Tau skirtos visos pastraipos apie atspalvius!*

*Ir Polui, nors jis ir nori, kad knygos tęsinį pavadinčiau
„Viską ir storulį“.*

Brangusis skaitytojau,
pasakysiu tai, ko romanistė neturėtų viešai atskleisti, – aš netikiu meile iš pirmo žvilgsnio. Po pirmo pasimatymo – galbūt, bet iš pirmo žvilgsnio? Atleiskite.

Vis dėlto, kai ėmiausi rašyti „Padovanosiu tau mėnulį“, ryžausi pažvelgti kitaip. Žinojau, kad mano trijų ankstesnių romanų herojams ir herojėms pirmo žvilgsnio neužteko įsiplieksti kibirkščiai, todėl šįkart nutariau herojų apsvaiginti meile jau pačiame pirmame sakinyje.

Pamėginau ir įvyko stebuklas. Anksčiau nebuvau sukūrusi tokio svaiginančio, kerais alsuojančio pojūčio, užvaldančio, kai įsimylime. Renkant tekstą, man dilgčiojo pirštai, nuo veido nedingo laiminga šypsenėlė, o žodžiai liete liejosi. Pirmo skyriaus pabaigoje aš, lig tol abejojusi, jau nuoširdžiai tikėjau tikra, beprotiška, užvaldančia Roberto ir Viktorijos meile ir tuo, kad jau nuo tos pirmos akimirkos jie būtų gyvenę ilgai ir laimingai, jei ne artimieji, kaišiojantys pagalius į ratus.

Taigi klausiu jūsų: ar tikite meile iš pirmo žvilgsnio? Taip? Ne? Tiek to, nesvarbu. Aš pažadu jums štai ką: skaitydami šį romaną tikrai patikėsite.

Nuoširdžiai jūsų
Julia

1

*Kentas, Anglija
1809 metų birželis*

Maklsfildo grafui Robertui Kemblui galva lengvai nesusisukdavo, tačiau merginą prie ežero pamilo vos pamatęs.

Ne už grožį. Juodaplaukė, dailia nosyte ji buvo tikrai patraukli, bet Londono pokylių salėse jam buvo tekę sutikti ispūdingesnių gražuolių.

Ne už nuovoką. Jis neturėjo pagrindo manyti, kad ji kvaila, bet jiedviem dar neteko kalbėtis, todėl jis nebūtų laidavęs už jos protą.

Tikrai ne už grakštumą. Kai ją pamatė, mergina mosikavo rankomis, paslydusi ant šlapio akmens. Paskui garsiai šleptelėjo ant gretimo akmens, pakilo, aiškiai sudejavo „O varge“ ir pasitrynė sumuštą šoną.

Taigi jis nebūtų galėjęs įvardyti priežasties ir vis dėlto suprato viena – ji nuostabi.

Jis priėjo arčiau, slapstydamasis už medžių. Ji šokinėjo nuo akmens ant akmens ir net visiškam kvailiui būtų buvę

aišku, kad tuoj paslys, nes akmuo, ant kurio pasirinko šokti, buvo šlapias ir apsamojęs. Ir... pliuškšt!

– O varge, o varge, o varge, o varge!

Robertas su šypsena žiūrėjo, kaip ji gėdingai brenda į krantą. Suknelės apačia buvo permirkusi, o batelius tikriausiai teks išmesti.

Jis pasilenkė į priekį ir pamatė, kad bateliai palikti saulėkaitoje. Turbūt nusispyrė prieš lipdama ant akmenų. „Gudruolė“, – mintyse pagyrė jis.

Mergina atsisėdo ant žolės apaugusio kranto ir ėmė gręžti suknelę. Robertas galėjo paganyti akis į jos nuogas blauzdas. „O kur kojines?“ – nusistebėjo jis.

Staiga, tarsi vedama šešto pojūčio, kuriuo galėtų pasigirti tik moterys, ji pakėlė galvą ir apsidairė.

– Robertai, – kreipėsi ji. – Robertai! Žinau, kad tu čia.

Robertas suakmenėjo. Nė trupučio neabejojo, kad anksčiau nebuvo jos sutikęs, kad juodu nepažįstami, ir tikrai žinojo, kad jai nederėtų į jį kreiptis vardu.

– Robertai, – dabar ji kone šaukė, – reikalauju pasirodyti!

Jis žengė pirmyn.

– Jei pageidaujate, miledi, – jis mandagiai nusilenkė.

Merginai atvipo lūpa. Ji sumirksėjo ir pašoko. Tada, matyt, suprato laikanti suknelės kraštą ir visam pasauliui rodanti nuogus kelius. Ji iškart paleido suknelę.

– Po šimts, kas jūs toks?

Jis kreivai šyptelėjo.

– Robertas.

– Jūs ne Robertas, – atšovė ji.

Padovanosiu tau mėnulį

– Išdrįsiu nesutikti, – atsakė jis, nė nemėgindamas slėpti šypsenos.

– Na, jūs ne *mano* Robertas.

Jį perliejo netikėta pavydo banga.

– O kas tas jūsų Robertas?

– Jis... Jis... Manau, tai ne jūsų reikalas.

Robertas palenkė galvą ir apsimetė svarstąs.

– Būtų galima ginčytis. Kadangi čia *mano* žemė ir jūsų sijosas sušlapo *mano* ežere, sakyčiau, kad tai mano reikalas.

Mergina išbalo.

– O Dieve, jūs tikrai nesate jo šviesybė.

Robertas šyptelėjo.

– Aš – jo šviesybė.

– Bet jo šviesybė senas!

Ji atrodė visiškai sutrikusi.

– A, dabar man aišku, kodėl nesusikalbame. Aš – jo šviesybės sūnus. Kitas „jo šviesybė“. O jūs?..

– Prisiviriau klampios košės, – leptelėjo ji.

Jis suėmė merginos ranką, kurios ji nebuvo ištiesusi, ir pasilenkė prie jos.

– Man didelė garbė su jumis susipažinti, panele Koše.

Ji nusijuokė.

– Aš – panelė Klampi Košė, jei malonėsite.

Jei dar buvo likusių kokių dvejonų dėl priešais stovinčios moters tobulumo, visas jas išsklaidė žavi šypsena ir humoro jausmas.

– Ką gi, – tęsė jis, – panele Klampi Koše, būsiu mandagus ir vadinsiu jus visu vardu. – Jis truktelėjo ją už rankos pakrantės link. – Eime, prisėskime.

Ji sudvejojo.

– Mano amžiną atilsį mama mirė prieš trejus metus, bet nujaučiu, kad ji audringai prieštarautų tokiam sumanymui. Jūs panašus į nuotykių ieškotoją.

Jis suklušo.

– Pažįstate daug nuotykių ieškotojų?

– Ne, anaip tol. Bet manau, kad jie atrodytų kaip jūs.

– Kodėl?

Mergina gudriai sučiaupė lūpytes.

– Ar tikėtės išgirsti komplimentų, milorde?

– Žinoma, – jis nusišypsojo, atsisėdo ir patapšnojo žolę šalimais. – Nesijaudinkite, mano reputacija ne tokia juoda. Greičiau pilkšvokų atspalvių.

Ji vėl nusijuokė ir Robertas pasijuto pasaulio valdovu.

– Tikroji mano pavardė Lindon, – prisipažino ji prisėdama šalia.

Jis atsilošė ir atsirėmė alkūnėmis.

– Man regis, panelė Klampi Košė Lindon.

– Tėtis jums pritartų, – gyvai atsakė ji ir staiga surimtėjo. – Man reiktų eiti. Jeigu jis mane užklyptų čia su jumis...

– Niekai, – užprotestavo Robertas, netikėtai išsigandęs, kad ji nueis, – čia nė gyvos dvasios.

Ji vėl atsisėdo. Lyg dvejodama. Po ilgakos pauzės pagaliau paklausė:

– Ar jūs tikrai Robertas?

– Tikrai.

– Manau, markizo sūnus turi daug vardų.

– Deja, taip.

Ji giliai atsiduso.

– O aš, vargšėlė, turiu tik du.

– Kokius?

Ji pašnairavo tikrai flirtuodama. Robertui apmirė širdis.

– Viktorija Merė, – atsakė ji. – O jūsų? Jei galiu to klausti.

– Galite. Robertas Filipas Arturas Kemblas.

– Pamiršote titulą, – priminė ji.

Jis palinko artyn ir sušnibždėjo:

– Nenorėjau gąsdinti.

– Oi, mane sunku išgąsdinti.

– Gerai. Makslfildo grafas, bet tai tik pagarbumo titulas.

– Tiesa, – sutiko Viktorija, – tikrą titulą turėsite tik po tėvo mirties. Aristokratai – keista šutvė.

Jo antakiai pakilo.

– Kai kuriose šalies dalyse už tokius komentarus galėtų suimti.

– Tik ne čia, – ji gudriai šyptelėjo. – Ne *jūsų* žemėje, ne prie *jūsų* ežero.

– Ne, – sutiko jis, skęsdamas jos mėlynų akių gelmėje, – tikrai ne čia.

Nežinodama, kaip reaguoti į alkaną jo žvilgsnį, Viktorija nukreipė akis. Po minutę trukusios tylos Robertas vėl prabilo.

– Lindon. Hm, – susimąstęs jis palenkė galvą, – labai girdėta pavardė.

– Mano tėvelis – naujasis Belfildo pastorius, – atsakė Viktorija. – Gal tėvas jums minėjo.

Roberto tėvas, Kaslfordo markizas, dievino savo titulą ir žemes, nepraleisdavo nė menkiausios progos pamokyti sūnų apie abiejų reikšmę. Robertas neabejojo, kad naujo

pastoriaus paskyrimas turėjo būti paminėtas per kurį nors kasdienį markizo pamokslą. Taip pat nė trupučio neabejojo praleidęs tai pro ausis.

Susidomėjęs jis palinko prie Viktorijos.

– Ar jums patinka Belfilde?

– O, taip. Anksčiau gyvenome Lidse. Pasiilgstu draugų, bet kaime daug smagiau.

Jis patylėjo.

– Sakykite, o kas tas paslaptینگasis jūsų Robertas?

Ji pakreipė galvą.

– Tikrai įdomu?

– Tikrai, – jis uždėjo ranką ant jos mažytės plaštakos. – Labai norėčiau žinoti jo pavardę. Regis, man gali tekti jį rimtai pamokyti, jei vėl mėgintų susitikti su jumis miške.

– Liaukitės, – nusijuokė ji, – nekvailekite.

Robertas pakėlė jos ranką sau prie lūpų ir karštai pabučiavo vidinę riešo pusę.

– Aš kalbu labai rimtai.

Viktorijos ranka krustelėjo, lyg ji būtų norėjusi ją patraukti, bet nenuoširdžiai. Jaunasis lordas ją varstė įdėmiu žvilgsniu, jo akys baugino ir jaudino.

– Robertas Bičkombas, milorde.

– Ar jis turi kokių nors planų dėl jūsų? – tyliai paklausė grafas.

– Robertui Bičkombui aštuoneri. Ketinome žvejoti. Manau, nebeateis. Minėjo, kad gali tekti pagelbėti mamai.

Robertas staiga nusijuokė.

– Man labai palengvėjo, panele Lindon. Mane buvo apėmęs pavydas. Labai nemalonus jausmas.

Padovanosiu tau mėnuli

– A... aš nesuprantu, ko jums pavydėti, – sumikčiojo Viktorija. – Man nieko nežadėjote.

– Bet ketinu.

– Ir aš jums nieko nežadėjau, – pareiškė ji pagaliau ramiu balsu.

– O tai turėsiu ištaisyti, – atsiduso jis. Vėl pakėlė jos ranką ir pabučiavo, šįkart krumplius. – Tarkim, man labai patiktų, jei prižadėtumėte ateityje nė nežiūrėti į jokią kitą vyrą.

– Apie ką jūs kalbate? – supyko Viktorija.

– Man nepatiktų jums dalytis.

– Milorde, juk mes ką tik susipažinome!

Robertas pasisuko į ją, žvilgsnyje nebuvo nė lašo lengvabūdiškumo.

– Žinau. Mano protas suvokia, kad akys jus pirmąkart pamatė vos prieš dešimt minučių, bet širdis pažįsta visą gyvenimą. O siela dar ilgiau.

– Ne... Nežinau, ką jums atsakyti.

– Nieko nesakykite. Pasėdėkite šalia ir pasidžiaukite saulės spinduliais.

Jie taip ir sėdėjo ant apžėlusio kranto, žiūrėjo į debesis, vandenį ir vienas kitą. Po kelių minučių tylos Robertas tolumoje kažką pamatė ir pašoko.

– Nejudėkite, – paliepė ir kvailokai šyptelėjo suminkštindamas griežtą balsą, – nė krust.

– Bet...

– Nė krust! – suriko jis pasisukęs ir nubėgo per smėlį.

– Robertai! – sušuko Viktorija, pamiršusi, kad turėtų į jį kreiptis „milorde“.

– Aš tuoj!

Viktorija ištiesė kaklą mėgindama įžiūrėti, ką jis daro. Jis buvo dingęs už medžių. Ji tegalėjo įžiūrėti, kad jis pasilenkęs. Pažvelgė į savo riešą ir kone nustebo, kad vieta, kurią jis pabučiavo, neparaudusi.

Tą bučinį ji juto visu kūnu.

– Na, štai, – Robertas išniro iš miško ir mandagiai nusilenkė. Dešinėje rankoje laikė laukinių našlaičių puokštelę. – Mano damai.

– Ačiū, – sušnibždėjo Viktorija, akis ėmė graužti ašaros. Ji nepaprastai susijaudino. Atrodė, kad šis vyras įstengtų pakylėti ją virš žemės. Virš visos visatos.

Jis ištiesė jai puokštelę, bet vieną našlaitę pasiliko.

– Štai dėl ko skyniau, – tyliai tarė jis ir užkišo gėlytę jai už ausies. – Štai taip. Dabar jūs tobulybė.

Viktorija spoksojo į puokštelę rankoje.

– Dar nesu mačiusi nieko mielesnio.

Robertas spoksojo į Viktoriją.

– Ir aš.

– Koks pasakiškas aromatas, – ji pasilenkė pauostyti. – Dievinu gėlių kvapus. Po mano langu auga sausmedis.

– Tikrai? – užsisvajojęs Robertas siekė paliesti jai veidą, bet laiku susigriebė. Ji buvo tyra, jis nenorėjo jos gąsdinti.

– Ačiū, – Viktorija staiga pakėlė akis.

Robertas pašoko.

– Nejudėkite! Nė krust!

– Vėl? – išsprūdo jai, o veidą nušvietė plati šypsena. – Kur einate?

Jis šyptelėjo.

Padovanosiu tau mėnulį

- Surasiu dailininką.
– Ką?
– Noriu, kad įamžintų šitą akimirką.
– Ak, milorde, – sudejavo Viktorija ir drebėdama iš juoko pakilo.
– Robertai, – pataisė jis.
– Robertai, – ji suprato, kad elgiasi labai nemandagiai, bet lūpos be vargo tarė jo vardą. – Su jumis linksma. Neprisimenu, kada taip juokiausai.
Jis pasilenkė ir dar kartą pabučiavo jai ranką.
– O varge, – Viktorija pažvelgė į dangų, – jau labai vėlu. Tėvelis gali manęs ieškoti. Jei užtiktų mudu vienus...
– Tegalėtų pareikalauti vedybų, – Robertas tingiai šyp-
telėjo.
Ji nenuleido nuo jo akių.
– Ar tai nepriverstų jūsų sprukti į kitą grafystę?
Jis palinko artyn ir be galo švelniai pabučiavo ją į lūpas.
– Ša. Aš jau nusprendžiau jus vesti.
Ji net prasižiojo.
– Išprotėjote?
Jis atšlijo, žiūrėjo į ją nustebęs ir susižavėjęs.
– Žinote, Viktorija, mano protas dar niekada nebuvo toks aiškus kaip šią akimirką.

Pastūmusi duris Viktorija įėjo į namą, kuriame gyveno su tėvu ir jaunesne seserimi.
– Tėveli! – sušuko ji. – Nepyk, kad vėluoju. Vaikštinėjau. Čia dar daug neatrastų kampelių.
Ji įkišo galvą į tėvo kambarį. Šis sėdėjo prie stalo, atrode

paniręs į darbą, ruošėsi pamokslui. Jis pamojo rodydamas, kad nepyksta ir nenori būti trukdomas. Ji patyliukais pasišalino.

Viktorija pasuko į virtuvę ruošti vakarienės. Jiedvi su seserimi Eleonora paeiliui ruošė vakarienę, šį vakarą buvo Viktorijos eilė. Ji paragavo jautienos troškinio, kurį pradėjo ruošti jau ryte, ir klestelėjo ant kėdės.

Jis nori ją vesti.

Tikriausiai ji sapnuoja. Juk Robertas grafas. Grafas! Kada nors taps markizu. Tokiais titulais besipuikuojantys vyrai neveda pastoriaus dukterų.

Jis ją pabučiavo. Viktorija pakėlė ranką sau prie lūpų ir nenustebo, kad jos pirštai dreba. Ji nedrįso svajoti, kad jam bučinyt turėjo tokią pat reikšmę kaip ir jai. Juk jis daug vyresnis. Tikrai yra bučiavęs ne vieną moterį.

Pirštu vedžiodama ant medinio stalo apskritimus ir širdutes ji svajingai galvojo apie popietę. Robertas. Robertas. Ji be garso ištarė jo vardą, paskui pirštu išvedžiojo ant stalo. Robertas Filipas Arturas Kemblas. Ji išraitė visus vardus.

Jis nepaprastai gražus. Tamsūs banguoti plaukai kiek per ilgi, negu reikalauja dabartinė mada. O akys... Nebūtų nuostabu, jei toks tamsiaplaukis būtų ir tamsių akių, bet jo akys vaiskiai mėlynos. Tokios žydros, atrodytų, ledinės, bet jo būdas malonus.

– Ką darai, Viktorija?

Viktorija pakėlė akis į tarpduryje išdygusią seserį.

– Labas, Ele.

Lygiai trejais metais jaunesnė Eleonora prisiartino ir pakėlė Viktorijos ranką virš stalo.

– Prisivarysi rakščiu, – ji paleido Viktorijos ranką ir prisėdo priešais.

Viktorija žiūrėjo į seserį, bet matė Robertą. Dailiai išlenktas, nesibodinčias šypsenos lūpas, švelnia barzdele apžėlusį smakrą. Pagalvojo – gal jį reikėtų skusti du kartus per dieną.

– Viktorija!

Viktorija pakėlė apsiblaususį žvilgsnį.

– Ar ką sakei?

– Klausiau, jau dukart, gal rytoj norėtum su manimi nunešti maisto poniai Gordon. Kol ji serga, tėvelis su ja dalijasi mūsų dešimtaine.

Viktorija linktelėjo. Būdamas pastoriumi jos tėvas gaudavo dešimtinę žemės ūkio produktais. Už parduotą didžiąją dalį buvo išlaikoma kaimo bažnyčia, bet Lindonai tikrai nealkdavo.

– Taip, taip, – išsiblaškiusi sutiko ji. – Žinoma, nueisiu. Robertas. Ji atsiduso. Jo toks užkrečiantis juokas.

– ...dar?

Viktorija sukluso.

– Atleisk, ar ką sakei?

– Sakiau, – nekantriai pakartojo Elė, – kad ragavau troškinių. Trūksta druskos. Ar man įberti?

– Nereikia. Jau įbėriau.

– Kas tau darosi, Viktorija?

– Kodėl klausai?

Elė garsiai atsiduso.

– Negirdi, ką tau sakau. Aš tave kalbinu, o tu žiūri pro langą ir dūsauji.

Viktorija palinko į priekį.

– Ar moki saugoti paslaptis?

Elė irgi palinko artyn.

– Juk žinai, kad moku.

– Atrodo, aš įsimylėjau.

– Netikiu.

Viktorija iš nuostabos net prasižiojo.

– Aš tau sakau, kad išgyvenu svarbiausią moters gyvenimo virsmą, o tu netiki?

Elė atsikrenkštė.

– Ką galėtum įsimylėti Belfilde?

– Ar neišduosi?

– Juk prižadėjau.

– Lordą Maklsfildą.

– Markizo sūnų?! – kone suriko Elė. – Viktorija, jis grafas.

– Tyliau! – Viktorija žvilgtelėjo per petį, ar neateina tėvas. – Puikiausiai suprantu, kad grafas.

– Tu jo nepažįsti. Jis buvo Londone, kai markizas mus priėmė Kaslforde.

– Šiandien susipažinome.

– Ir tau atrodo, kad įsimylėjai? Viktorija, iš pirmo žvilgsnio pamilsta tik kvailiai ir poetai.

– Vadinasi, aš kvailė, – išdidžiai pareiškė Viktorija, – nes, dievaži, tikrai nesu poetė.

– Išprotėjai, sese. Tikrai išprotėjai.

Viktorija kilstelėjo smakrą ir iš aukšto žiūrėdama į seserį atsakė:

– Žinai, Eleonora, mano protas dar niekada nebuvo toks aiškus.

Tą vakarą Viktorija ilgai negalėjo užmigti, o kai pagaliau užmigo, sapnavo Robertą.

Jis ją bučiavo. Švelniai į lūpas, paskui keliavo skruostu. Jis šnibždėjo jos vardą.

– Viktorija...

– Viktorija...

Ji staiga pabudo.

– Viktorija...

Ar ji tebesapnuoja?

– Viktorija...

Ji išsiropštė iš po antklodžių ir iškišo galvą pro langą. Ten buvo *jis*.

– Robertai.

Jis šyptelėjo ir pabučiavo ją į nosytę.

– Aš. Neįsivaizduoji, kaip džiaugiuosi, kad jūsų namas vieno aukšto.

– Robertai, ką jūs čia darote?

– Iš meilės kraustausi iš proto.

– Robertai! – ji stengėsi nesijuokti, bet buvo sunku neužsikrėsti gera nuotaika. – Tikrai, milorde. Ką čia darote?

Jis galantiškai nusilenkė.

– Atėjau jums pirštis, panele Lindon.

– Vidurnaktį?

– Pats tinkamiausias metas.

– Robertai, o jeigu būtumėte pataikęs į kitą kambarį? Mano reputacijos nebepataisytumėte.

Jis persisvėrė per palangę.

– Pasakojote apie sausmedį. Radau pagal kvapą. – Jis garsiai pauostinėjo. – Mano uoslė nepriekaištinga.

– Jūs nepataisomas.

Robertas linktelėjo.

– Taip. Arba tiesiog įsimylėjęs.

– Robertai, jūs negalite manęs mylėti, – tardama šiuos žodžius Viktorija širdyje vylėsi išgirsti prieštaravimą.

– Negaliu? – Jis suėmė ją už rankos pro langą. – Eime, Tore.

– N-niekas nevadina manęs Tore, – ji pamėgino pakeisti temą.

– O aš norėčiau, – sušnibždėjo jis, suėmė ją už smakro ir prisitraukė. – Dabar pabučiuosiu.

Viktorija nervingai linktelėjo, neįstengdama atsisakyti malonumo, apie kurį svajojo visą vakarą.

Jis labai švelniai brūkštelėjo lūpomis. Viktorijai nugara nuslinko šiurpuliukas.

– Tau šalta? – jis sušnibždėjo jai į lūpas.

Ji tik papurtė galvą.

Jis atšlijo ir delnais apkabino jai veidą.

– Tu labai graži, – dviem pirštais suėmė jos plaukų sruogelę ir mėgavosi šilkinio slidumu. Tada lūpomis vėl susirado jos lūpas ir švelniai braukdamas leido apsiprasti su jo artumu, paskui prisiglaudė. Jautė, kaip Viktorija virpa, bet ji nebandė atsitraukti, ir jis suprato, kad prisilietimas ją jaudina taip pat kaip ir jį.

Roberto ranka nuslinko prie Viktorijos sprando, pirštai paniro į tankius plaukus, o liežuvis brėžė lūpų liniją.

Jos buvo mėtų ir citrinos skonio, ir jam reikėjo smarkiai pasistengti, kad neišsitemptų jos pro langą ir nepamylėtų čia pat, ant minkštos žolės. Pirmąkart per savo dvidešimt ketverius metus pajuto tokį geismą. Taip, tai buvo geismas, bet susipynęs su neįtikėtinu švelnumu.

Jis nenoriai atšlijo. Suprato norįs daug daugiau, nei gali jos prašyti šiąnakt.

– Eime su manimi, – sušnibždėjo jis.

Ji ranka prisidengė burną.

Jis vėl suėmė ją už rankos ir patraukė prie atviro lango.

– Robertai, dabar vidurnaktis.

– Pats tinkamiausias laikas pabūti dviese.

– Bet aš... tik su naktiniais! – Viktorija nužvelgė save, lyg tik dabar būtų supratusi, kaip nepadoriai yra apsirengusi. Čiupo antklodę ir pamėgino įsivynioti.

Robertas iš paskutiniųjų tvardė juoką.

– Užsimesk apsiaustą, – tyliai paliepė jis, – ir paskubėk. Mums reikia daug ką pamatyti.

Akimirką Viktorija sudvejojo. Eiti su juo – didžiausia nesąmonė, bet jeigu ji uždarytų langą, iki gyvos galvos spėliotų, kas būtų nutikę šią pilnaties naktį.

Ji nušoko nuo lovos ir išsitraukė iš spintos ilgą tamsų apsiaustą. Jis atrodė per šiltas, bet juk negalima maklinėti laukais su vienais naktiniais. Užsisagsčiusi apsiaustą ji vėl užlipo ant lovos ir padedama Roberto išsirangė pro langą.

Nakties gaiva buvo persisunkusi sausmedžio aromato, bet Viktorija vos spėjo kartą giliai įkvėpti. Robertas suspaudė jai ranką ir pasileido bėgte. Jiems bėgant per pievą į mišką, Viktorija tyliai kikenė. Dar niekada nesijautė tokia

gyva ir laisva. Norėjo šaukti iš visų jėgų, bet prisiminė pravirą tėvo miegamojo langą.

Po kelių minučių jie atsidūrė laukymėje. Robertas staiga sustojo, Viktorija į jį atsitrenkė. Jis laikė tvirtai ją apkabinęs, drąsiai prigludęs visu kūnu.

– Tore, – sušnibždėjo jis. – Ak, Tore.

Ir vėl ją pabučiavo. Pabučiavo taip, lyg ji būtų paskutinė žemėje likusi moteris. Lyg būtų vienintelė.

Galiausiai Viktorija atsitraukė, tamsiai mėlynos akys atrodė sutrikusios.

– Viskas per greitai. Aš nesuprantu.

– Ir aš nesuprantu, – Robertas patenkintas atsiduso, – bet man nekyla jokių klausimų.

Jis atsisėdo ant žemės, pasisodino ją greta. Tada atsigulė aukštiekninkas. Viktorija sėdėjo susigūžusi ir dvejodama į jį žiūrėjo. Jis patapšnojo žolę šalia savęs.

– Gulkis ir žiūrėk į dangų. Įspūdinga.

Viktorija nužvelgė jo džiaugsmu spindintį veidą ir atsigulė. Dangus atrodė beribis.

– Kažin ar esi mačiusi ką nors įspūdingesnio už žvaigždes, – tarė Robertas.

Viktorija linktelėjo ir prisislinko arčiau, jo kūno šiluma keistai viliojo.

– Žinai, jos spindi tau. Tikiu, jog Dievas išiebė jas danguje, kad šiąnakt galėtum pasigrožėti.

– Robertai, tu svajotojas.

Jis pasivertė ant šono, pasirėmė alkūne ir laisva ranka nubraukė plaukų sruogelę jai nuo veido.

– Anksčiau toks nebuvau, – rimtai atsakė Robertas, –

ir nenorėjau būti. O dabar... – jis nutilo lyg ieškodamas tikslių žodžių apibūdinti užplūdusį jausmą. – Nemoku paaiškinti. Atrodo, kad tau galiu sakyti viską.

Ji nusišypsojo.

– Žinoma, gali.

– Ne vien tai. Jokie žodžiai neatrodo keisti. Net su artimiausiais draugais nesu toks atviras. Tarkim... – Robertas staiga pašoko. – Ar tau neatrodo nuostabu, kad žmonės stovėdami išlaiko pusiausvyrą?

Viktorija norėjo atsisėsti, bet iš juoko vėl parvirto aukštiekninka.

– Pagalvok, – tęsė jis sūpuodamasis nuo kulno ant pirštų, – pažiūrėk sau į pėdas. Kokios mažytės, palyginti su visu kūnu. Juk kaskart mėgindami atsistoti turėtume pargriūti.

Ji atsisėdo ir pasižiūrėjo į pėdas.

– Ko gero, tu teisus. Tikrai keista.

– Dar niekam nesu to sakęs, – tęsė jis. – Jau labai seniai galvoju, bet dar niekam nesakiau. Turbūt iš baimės, kad palaikys kvailiu.

– Man tai neatrodo kvaila.

– Taip, – jis atsisėdo šalia. – Žinojau, kad tau neatrodys.

– Manau, esi protingas jau vien dėl to, kad tau kilo toks klausimas, – nuoširdžiai tarė Viktorija.

– Tore. Tore. Nežinau, kaip tau pasakyti, ir visai to nesuprantu, bet, man regis, aš tave myliu.

Ji atsisuko į jį.

– Žinau, kad tave myliu, – jau ryžtingiau tęsė Robertas. – Man dar nebuvo taip nutikę. Ir būčiau pasmerktas, jei paklusčiau taisyklėms.

– Robertai, – sušnibždėjo Viktorija, – man atrodo, ir aš
tave myliu.

Jam užėmė kvapą nuo begalinės laimės pojūčio, jis ne-
benustygo vietoje. Jis pakėlė ją.

– Pakartok.

– Aš tave myliu, – ji šypsojosi apsalusi nuo akimirkos
kerų.

– Dar.

– Aš tave myliu! – žodžiai susipynė su juoku.

– Ak, Tore. Tore. Būsi su manimi labai laiminga. Priža-
du. Noriu tau suteikti viską.

– Noriu mėnulio! – sušuko ji, staiga patikėjusi, kad iš-
pildomos net ir tokios svajonės.

– Turėsi viską *ir* mėnulį, – ryžtingai prižadėjo Robertas.
Ir vėl ją pabučiavo.

2

Prabėgo du mėnesiai. Robertas ir Viktorija nepraleisdavo nė vienos progos susitikti. Tyrinėjo apylinkes ir, kai tik galėdavo, vienas kitą.

Robertas pasakojo apie savo pomėgį mokslui, aistra žirgų lenktynėms, baimę nebūti tokiam, koku jį nori matyti tėvas.

Viktorija prisipažino jaučianti silpną romantiškoms istorijoms, mokanti siūti nepaprastai tiesias siūles ir bijanti, kad jai nepavyks atitikti griežtų moralinių reikalavimų, kuriuos jai kelia tėvas.

Ji dievino pyragaičius.

Jis negalėjo pakęsti žirnių.

Jis turėjo nemalonų įprotį kur nors užsikelti kojas, kai atsisėdavo. Ant stalo, lovos – bet kur.

Ji, kai supykdavo, įsiremdavo kumštukais į šonus, bet nemokėjo atrodyti pikta, nors labai stengėsi.

Jam patiko, kaip ji susierzinusi suspaudžia lūpas, kad rūpinasi kitais, pyksta, kai jis vaidina labai svarbų.

Jai patiko, kaip jis persibraukia pirštais per plaukus, kai

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

SESERYS *SL* LINDON

-I-

Likimas mėgsta pokštus: seserys Lindon, Viktorija ir Eleonora – ne itin pasiturinčio pastoriaus dukros – išteka už turtingų ir aukštuomenės damų medžiojamų aristokratų. Vis dėlto kelyje į tikrąją meilę, apie kurią svajojo, jų laukia ne vienas išbandymas.

Prieš septynerius metus ji sudaužė jam širdį...

Kadagių labirinte susidūręs su Viktorija Lindon, Robertas Kemblas negali patikėti savo akimis. Jei tik ištiestų ranką, jis paliestų merginą, kuri kadaise jį labai įskaudino. Viktorija buvo pažadėjusi kartu pabėgti, bet lemiamą akimirką lengvabūdiškai persigalvojo.

Prieš septynerius metus jis pasmerkė ją žlugti...

Tėvas Viktoriją išpėjo, kad grafas tikrai neves jos, pastoriaus dukters. Ir buvo teisus. Pažadėjęs santuoką Robertas lyg vagis spruko į Londoną.

Nors dabartinis guvernantės gyvenimas Viktorijos nedžiugina, ji atmeta Roberto pasiūlymą tapti išlaikytine ir meiluže. Ji nė už ką neaukos savo orumo. Toks atsakymas grafo netenkina. Jis prisiekia, kad Viktorija žūt būt vėl bus jo. Kartais net neapykanta būna bejėgė prieš atgijusių trauką...

svajonių knygos

9 786090 302323

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos